

Ρεαλισμός ή εθνική αυτοκτονία η συνεκμετάλλευση με την Τουρκία των ενεργειακών μας πόρων στο Αιγαίο και την Ανατ. Μεσόγειο;

Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης

Όλο και συχνότερα γίνονται αναφορές τελευταία από πολιτικούς παράγοντες, στρατηγικούς αναλυτές, ακαδημαϊκούς, διπλωμάτες, μέλη διαφόρων περιεργων «δεξαμενών σκέψης» κ.λπ., για συνεκμετάλλευση με την Τουρκία των ενεργειακών μας πόρων στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο. Άλλοτε το θέμα τίθεται απερίφραστα και άλλοτε με μισόλογα και υπονοούμενα, πάντως σε κάθε περίπτωση με τρόπο που δημιουργεί ανησυχία και προβληματισμό στους Έλληνες πολίτες και ιδιαίτερη ικανοποίηση στην Τουρκία και τις ΗΠΑ, για τους δικούς τους λόγους.

Συγκεκριμένα στην Τουρκία, οι αναφορές για συνεκμετάλλευση από κορυφαία διακομματικά στελέχη προκαλούν ικανοποίηση διότι περίπου από το 1973 εποφθαλμιά παράνομα ενεργειακούς πόρους που ανήκουν στην Ελλάδα με βάση το Διεθνές Δίκαιο. Στις ΗΠΑ ομοίως, αυτές οι αναφορές εξυπηρετούν την πολιτική τους στάση στα ελληνοτουρκικά. **Τούτο διότι θεωρούν ότι βοηθώντας την Τουρκία να εκμεταλλευτεί τους ενεργειακούς πόρους που δεν δικαιούται, της προσφέρει το «ελκυστικό αντίδωρο» για να απομακρυνθεί από τη Ρωσία και να επανέλθει ενεργά και «συνεργάσιμη στο μαντρί» της Δύσης, δηλαδή του ΝΑΤΟ, δηλαδή των ΗΠΑ.** Μάλιστα τώρα, που μετά το τραγικό συμβάν των σεισμών η Τουρκία «γονάτισε» οικονομικά και η βοήθεια που απαιτείται για να «ορθοποδήσει» είναι πολλές δεκάδες δις δολάρια, η μόνη «πηγή» βοήθειας είναι από τη Δύση. Έτσι, η παροχή «της συνεκμετάλλευσης» των ενεργειακών πόρων της Ελλάδος, θεωρεί ο αμερικανικός παράγοντας ότι θα προσέφερε οικονομικό και γεωπολιτικό όφελος, τόσο στην Τουρκία, όσο και στο ΝΑΤΟ και τη Δύση γενικότερα.

Ας επικεντρωθούμε όμως σε μερικά χαρακτηριστικά γεγονότα που ιστορικά σχετίζονται με το θέμα της «συνεκμετάλλευσης» του Αιγαίου από πλευράς Τουρκίας. Τον Οκτ. του 1973 παραχώρησε η χώρα μας σε εταιρεία το δικαίωμα εξόρυξης και εκμετάλλευσης πετρελαίου στο κοίτασμα «Πρίνος» της Θάσου. Η Τουρκία αντιδρώντας, παραχώρησε αμέσως μετά και αυτή δικαιώματα έρευνας και εκμετάλλευσης στο Αιγαίο, εκτός των τουρκικών χωρικών υδάτων, δυτικά των νήσων του Ανατολικού Αιγαίου. Το 1974 είχαμε την εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο.

Το 1975 άρχισε πάλι να παίρνει διαστάσεις το θέμα. Οι Πρωθυπουργοί Ελλάδος και Τουρκίας κ. Κ. Καραμανλής και Ντεμιρέλ αντίστοιχα, συναποφασίζουν στις Βρυξέλες να παραπέμψουν το θέμα της υφαλοκρηπίδας κατόπιν συνυποσχετικού στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Η Τουρκία βέβαια υπαναχωρεί διεκδικώντας από τότε ότι, πέραν των χωρικών μας υδάτων στα 6 ν.μ, η εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων πρέπει να γίνει 50-50 με την Ελλάδα, αγνοώντας κατάφορα το Διεθνές Δίκαιο αλλά και την εθνική μας κυριαρχία. Αυτή όμως ήταν μόνο η αρχή. Ας ξαναθυμηθούμε δύο ακόμη ενδιαφέροντα γεγονότα που αφορούν την εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων Αιγαίου και Αν. Μεσογείου.

Το πρώτο αφορά στη Συμφωνία της Μαδρίτης τον Ιούλιο του 1997. Οι ΗΠΑ προετοίμασαν αθόρυβα το έδαφος ώστε στο περιθώριο της συνόδου του ΝΑΤΟ και υπό την επίβλεψη της Μαντλίν Ολμπράιτ, ο κ. Κώστας Σημίτης και ο κ. Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ συμφώνησαν για: **«σεβασμό της κυριαρχίας της κάθε χώρας, σεβασμό των Αρχών του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών, σεβασμό στα νόμιμα, ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα της κάθε χώρας στο Αιγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική κυριαρχία τους,.....».**

Με την Συμφωνία αυτή επισήμως αναγνωρίζεται με υπογραφή της Ελλάδος, ότι η Τουρκία έχει νόμιμα και ζωτικά συμφέροντα στο Αιγαίο. Το βιβλίο των Μιχάλη Ιγνατίου και Νίκου Μελέτη, **«Η συμφωνία που “γκρίζαρε” το Αιγαίο – Από τα Ίμια στη Μαδρίτη»**, είναι αποκαλυπτικό για τις κινήσεις της τουρκικής και της αμερικανικής πλευράς. Παράλληλα, αναδεικνύεται η αγωνία των Αμερικανών να βρουν τρόπο ώστε να αποτραπεί μια νέα και γενικευμένη πλέον σύγκρουση μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας που θα τίναζε στον αέρα τη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Ανάλογοι φόβοι υπάρχουν και σήμερα κατά μείζονα λόγο καθ’ όσον ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται και η συνοχή και η διεύρυνση του ΝΑΤΟ πρέπει να είναι εξασφαλισμένη.

Το δεύτερο γεγονός σχετίζεται με την αναφορά, στις 8 Φεβρουαρίου του 2005, της προέδρου της Βουλής κ. Άννα Ψαρούδα – Μπενάκη, όταν ανακοίνωσε το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας της Ολομέλειας της Βουλής που εξέλεξε τον κ. Κάρολο Παπούλια στο Ανώτατο Πολιτειακό Αξίωμα. Η κ. Πρόεδρος της Βουλής είπε τότε κατά την προσφώνηση:

«Αναλαμβάνετε, κ. Πρόεδρε, την Προεδρία της Δημοκρατίας, για μία πενταετία, όπου θα σημειωθούν σημαντικά γεγονότα και εξελίξεις:τα εθνικά σύνορα και ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας θα περιορισθούν χάριν της ειρήνης, της ευημερίας και της ασφάλειας στη διευρυμένη Ευρώπη, τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη θα υποστούν μεταβολές,».

Τί εννοούσε η κ. Πρόεδρος όταν αναφερόταν, μάλλον ως προειδοποίηση, στον περιορισμό των εθνικών συνόρων και τον περιορισμό της εθνικής κυριαρχίας, **«χάριν της ευημερίας, της ειρήνης και της ασφάλειας στη διευρυμένη ΕΕ»;** Πως όριζε άραγε η κ. Πρόεδρος την «ειρήνη», «την ασφάλεια» και την «ευημερία» μέσα σε μια περιορισμένη εθνική κυριαρχία;

Μήπως ο περιορισμός αυτός της εθνικής κυριαρχίας αναδύεται τώρα από την προφανή πίεση των ΗΠΑ προς την Ελλάδα για συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και το μήνυμα αυτό αναπαράγεται όλο και συχνότερα, μετά τους σεισμούς στην Τουρκία και την επίσκεψη του Αμερικανού ΥΠΕΞ στις δύο χώρες; Μήπως η συνεκμετάλλευση των ενεργειακών μας πόρων με την Τουρκία προωθείται από τις ΗΠΑ για να αποτραπεί, αφενός μεν, μια γενικευμένη σύγκρουση μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας που θα διέλυε την ΝΑ Πτέρυγα και όχι μόνο, του ΝΑΤΟ, αφετέρου δε, να αποσπαστεί η Τουρκία από τη ρωσική επιρροή και να προσέλθει «ελεγχόμενη», «συνεργάσιμη» και «γονατισμένη» οικονομικά στη Δύση;

Κατόπιν των παραπάνω, λόγω των επικείμενων εθνικών εκλογών, θα πρέπει τα κόμματα που συμμετέχουν στην εκλογική αναμέτρηση **να κάνουν σαφείς τις θέσεις τους στους Έλληνες ψηφοφόρους στα καίρια αυτά εθνικά θέματα**. Κυρίως τώρα, μετά την ύποπτη «φιλολογία» που αναπτύσσεται από σημαίνοντα κομματικά τους στελέχη.

Να μας εξηγήσουν δηλαδή αν η μη εξάσκηση του δικαιώματός μας για επέκταση της υφαλοκρηπίδας μας στα 12 ν.μ, είναι ρεαλιστική θέση ή φοβία από την απειλή του casus belli της Τουρκίας; Επίσης, όταν αναφέρονται στην συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο χωρίς να έχει προηγηθεί οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας – ΑΟΖ, πως ακριβώς θεωρούν ότι μπορούν να εξαχθούν τα μερίδια για κάθε χώρα; Ή μήπως εννοούν να χαρίσουμε για εκμετάλλευση στην Τουρκία την εθνική κυριαρχία μας στο μισό Αιγαίο, ανατολικά του 25^{ου} μεσημβρινού, για να μη γίνει πόλεμος;

Όταν αναφέρονται για συνεκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων στην Ανατ. Μεσόγειο, όπου και το τόξο Κύπρος - Σύμπλεγμα Μεγίστης – Ρόδος - Κάρπαθος - Κάσος και Κρήτη, τι ακριβώς θα μοιράσουμε και με ποιους; Μήπως θα διαμοιράσουμε τους ενεργειακούς πόρους του Ισραήλ και της Αιγύπτου ή τους δικούς μας και της Κύπρου με την Τουρκία; **Και αυτό στην πολιτική μας λέγεται ρεαλισμός ή εθνική αυτοκτονία;**

Κατόπιν των παραπάνω φαίνεται ότι με την «φιλολογία» της συνεκμεταλλεύσεως, υποβόσκει το αφήγημα της υποχωρητικότητας σε θέματα εθνικής κυριαρχίας και απεμπόλησης ζωτικών εθνικών συμφερόντων δήθεν για τη διασφάλιση της ειρήνης στην περιοχή.

Να υπενθυμίσουμε λοιπόν ότι, παλιά και πρόσφατη ιστορία δείχνει ποιο κατόντημα περιμένει τα κράτη που οι ηγεσίες τους αποδέχτηκαν να υποχωρούν από τα εθνικά τους δίκαια και να διασύρουν την εθνική τους αξιοπρέπεια και τιμή δήθεν στο βωμό της ειρήνης. Στο τέλος όχι μόνο δεν εξασφάλισαν την ειρήνη, αλλά μαζί με την εθνική τους αξιοπρέπεια και τιμή, έχασαν και την κρατική τους υπόσταση.

Αντιστράτηγος (εα) Θεόκλητος Ρουσάκης
Επίτιμος Διοικητής Β΄ Σώματος Στρατού